

začne se hudovati vsa družba in mladima umetelnikoma zavrè v srei — kaj bi tudi ne? S tolikim trdom izdelani mož je zdaj ob tlá! Vše dela Mirko kepo za nagajivega Jurijčeta, ko ga miroljubni Ivanko posvari in potem kliče: „Aló! na vojsko! — V dve stranki! Kepali se bode! Kedó bode zmagal?“ — „Dobro! Vše veljá! Dajmo se!“ — zakriči vse. Zdaj se zberó vsi mladi vojaci okolu svojega vodje, Ivanka. Ta je razdeli v dva dela; a vsaka stranka hoče imeti njega pri sebi. Takó se prične mej páglavci vážno besedovanje, dokler jih ne umiri modri Ivanko z določilom, da hoče on le od strani gledati in nikomur pomagati. Vse je zadovoljno. — „Nárazen! jedna — dve!“ — velí Ivanko. Ko so bili zadosti oddaljeni drug od drugega se na povelje vodjevo ustavijo in obe stranki se začnete pripravljati na sovražni napad. Ko ima vsak svoje orožje v rokah, reče Ivanko: „Jedna, dve — tri!“ — zdaj se udarijo. Krik, veselost, smeh — — ko zadene kepa nasprotnika! Hahaha! — Mirko je ravno zbíl klobuk Jurčetu in mu s tem poplašal prejšnjo nagajivost. Kako se pa tudi krohotá Mirko! To se mu dobro zdí. Glej, kaj se vali tam v snegu? Háhá! — sosedovega Tončka je kepa podrla na tla! Siromak je od strahú padel. — Kepe švigajo po zraku, kakor v pravej vojski krogle — a tú brez nevarnosti! Razjarjenost in slavoželjnost je tako velika mej obema strankama, da bi še celó Turek pred njimi kopita pobrál! Dá! — to bodo trdni stebri svoje domovini! Lepo prihodnost oznanujejo. Bog daj! — A zdaj je prestopila leva stranka mejo. Hurá! na nje! To je zoper postave! In vname se hud boj — — prav blizu so si — — zdaj omahuje jedna stranka, zdaj druga — — vše hoče leva stranka obrniti hrbet — čuj glas zvoná! Ta reši levo stranko — največje sramote! — Poldanski zvon jim naznanja, da se južina vše kadí na mizi. Ves dopólnudne jim je radost dušila zahtevanje nadležnega želodca — a zdaj je čas! Hajdi! — in čeda se v miru razkropí. Vsak hiti proti dómu, a

Starec zré iz gorke hiše,
I spomín se mu posli,
Dni premíslja, ki so bili,
In na tihem solze briše. (S. Jenko.)

Dà, plavajo mu v spomin óni zlati dnevi, ko je bil tudi on v takej družbi, ko mu je sijalo solnce življenja, ko mu je vladal v srei rajski mir in blaga zadovoljnost. A zdaj je skusil grenkosti življenja, zdaj so mu skrbi in bridkosti tega svetá zgrbančile čelo. Zdaj, ko vidi nedolžno, od igre se vračajočo mladino, rad bi se preselil v sveto deželo otročjih let, rad bi se še jedenkrat poigral — a zdaj ne more, zdaj vše stoji z jedno ного v grobu. In notranji čuti se razlijó v bridke solzé, ki mu kapljejo po velem licu. — O sveti čas mladosti! — Srečna mladina! Tebi je poletje, jesen, zima, vse, vse ti je vesela vzpomlád! —

D. Majarón.

— x —

Prijatelju.

Kadar dobro se ti bo godilo,
Mnogo boš prijateljv imél,
Kadar se okó ti bo solzilo,
Zapuščén na pragu boš sedél. — k.

— x —